Ні, ні, не можу я, не смію більш мерщій
Любовним почуттям безумно віддаватисьі
Тепер я бережу суворо спокій свій
І серцю не даю палать і забуватись;
Ні, годі вже кохать! Чому ж мені, проте,
Та часом не пірнуть у марення-горіння,
Коли негадано у далині пройде
Небесне, чисте, молоде створіння,
Пройде й сховається? Але невже мені,
Ясною дівою милуючись журливо,
Не можна стежити за нею в тишині,
Благословлять її, щоб вік жила щасливо,
Їй блага побажать в дорозі життьовій
І миру для душі в дозвіллі несхмарнілім,
Всього — і щастя теж тому, хто любий їй,
Хто діву назове своїм подружжям милим.

1832